

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 41. Querimoniae contra Concilium Sardicense.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

Sæculum IV. *pe* Asclepas ante septendecim annos, id
 A. C. 347. *est, in Concilio Antiocheno anno 330. de-*
positus, Paulus, Lacijs, atque illis si-
 Sup. L. XI. *miles. Inita societate Regiones externas*
 §. 41. *pervagati sunt, fugientes illam Provin-*
ciam, ubi crimina perpetrarunt; vicinia
etiam suspecta fuit, sed in Provinciis
remotis, ubi nullus erat accusatorum
suorum timor, coram illis causam di-
xerunt, qui homines non noverant, his,
ne iudicibus suis fides habeatur, persua-
serunt. Hem vulpinam astutiam! sciunt
plures accusatores suos, iudices, & te-
stes inter vivos jam non esse; hinc ite-
rum judicari petunt rem, jam toties judi-
catam; credunt temporis longitudine cri-
minum suorum memoriam deleri potuis-
se, jamque in iudicio defendere se vo-
lunt coram nobis, qui nec accusatores
eorum, nec iudices fuimus, postquam o-
lim coram facie adversariorum suorum
causa ceciderunt.

§. XLI.

Querimonie contra Concilium
 Sardicense.

Athanasius, in Italiam, & Galliam de-
latus, novum iudicium petit impor-
tunis precibus, quibus cum Julius Episco-
pus Romanus, Maximinus Trevirensis, O-
sius, pluresque alii præpostere assensum de-
dere,

dere, ab istorum imprudentia, & Imperatoris bonitate obtinuit, ut Concilium Sardicæ celebraretur. Imperatoris epistolis vocati, ubi advenimus, comperti sumus, Athanasium, Marcellum & cæteros, perditissimos homines, juste damnatos, & Conciliorum judicio depositos, in medio Ecclesiæ cum Osio, & Protogene sedere, loqui etiam, & nefas! Divina Mystéria celebrare. Protogenem non pudebat, cum Marcello communicare, cujus hæresin quater in Conciliis tam viva voce, quam Episcoporum judicio subscribens, damnaverat. Similiter S. Athanasium, quod Asclepam, & S. Paulum, quod S. Athanasium damnaverit, arguunt; at nullæ horum factorum probationes aliunde suppetunt.

Nos vero, prosequuntur Orientales: Ecclesiasticæ Disciplinæ inhærentes, illis, qui cum Protogene, & Osio congregati erant, præcepimus; suo conventu damnatos excluderent, & cum peccatoribus non communicarent, & deinde nobiscum ausculta- rent, quale judicium in istos homines Patres nostri tulerint. Illi ab eorum communione separari noluerunt, Marcelli hæresin suo consensu firmarunt, Athanasii, aliorumque crimina approbarunt, pluris scelestorum hominum amicitiam, quam S. Fidem, & Ecclesiæ pacem fecerunt. Quid eos ad hæc impulerit, nec suspicari possumus, nisi quod timerent, istos rejiciendo

Sæculum IV.
A. C. 347.

Sæculum IV. *se ipsos damnare, quia cum ipsis commu-*
A. C. 347. *nicaverant. Novum quoque errorem in-*
ducere satagebant; quippe Conciliis Orien-
talibus quorundam Occidentis Episcopo-
rum iudicium præponebant, iudicum ju-
dices se constituebant, sententiam eorum,
qui jam in Deo quiescunt, reformare au-
debant. Eodem jure Orientales, quæ Oc-
cidentales ædificant, possent destruere; sed
nos regulas tenemus, quas a Patribus no-
stris accepimus; quæ Concilia legitima de-
creverunt, firma sunt, hæc Ecclesia mu-
tare non potest, non enim a Deo banc po-
testatem accepit. Orientales ea, quæ Ro-
mæ in Conciliis contra Novatum, Sabel-
lium, & Valentinum iudicata sunt, con-
firmarunt; & omnes, quæ in Oriente con-
tra Paulum Samosatenum acta sunt, appro-
barunt. Ecce hic æmulationis, & invidi-
æ, quam Episcopi Orientales in Occi-
dentales conceperunt, primordia! cuius
mali per totum historiæ decursum esse-
ctus nimis funestos videbimus.

Tunc sic prosequuntur Orientales:
Sæpe Occidentales rogavimus, ne hanc tra-
ditionem cum contemptu juris Divini
everterent, ne totum Mundum diutius tur-
batum vellent amore unius, vel alterius fla-
grionis, qui profecto, nisi essent impudentis-
simi, & omnis Religionis expertes, sponte
cedere debuerant, & cum Propheta dicere:

Jon. I. 12. projicite me in mare, quia propter me ista
tem-

tempeſtas excitata eſt. Hos, etiamſi eſſent innoxii, omnibus tamen bonis horro-
 ri eſſe oporteret, quod intolerabili ſua
 Dignitatis cupiditate, & inſana ſuperbia
 inconfutilem Chriſti veſtem, quæ eſt Eccle-
 ſia, dilacerent. Propter ipſos coacti ſu-
 mus populorum cuſtodiam dimittere, &
 Evangelii prædicationem; longiſſimam
 profectionem Senes, & infirma valetudi-
 ne ſuſcepimus, non nulli etiam ex noſtris
 in via ægroti remanſerunt; propter ipſos
 vehicula publica deteruntur. Querulan-
 tur populi, & omnium Provinciæ fratres
 anxie exſpectant, quis tandem malo-
 rum exitus futurus ſit. Poſtquam igitur
 per plures dies Oſium, & Protogenem ro-
 gavimus, ut eos expellerent, conditionem
 obtulimus, ut ruruſus quinque Epiſcopi, ſu-
 perſtites, unus enim eorum morte ſublatus,
 qui in Mareotidem delegati fuerant, illuc
 mitterentur; profitebatur etiam nos ul-
 tra non audiendos, niſi accuſationes per
 illam miſſionem veræ eſſe probarentur, ſed
 acceptare noluerunt, imo, ſchiſmaticos
 nos vocitantes, ſeditionem populi in civi-
 tate in nos commoverunt.

§. XLII.

Excommunicatio Julii, Oſii, &
 aliorum.

Cum ergo, hæc ita eſſe, videremus, quis-
 que